

gjøre det, fordi jeg finder det fuldt berettiget. Saaledes har jeg tilladt mig at forelægge Sagen, og saaledes tror jeg, man gjør bedst i at fastholde den, i hvert Fald i Nar: om man vil slutte sig til den almindelige standvise Lovgivning eller vil indtage et helt andet Standpunkt og forlange hele Varemærkelovgivningen omgjort og tilbøielig vælg et helt andet Standpunkt for hele denne Lovgivning, end nu er Tilfældet, og som heller ikke er Tilfældet i denne Lov.

N. J. Larsen: Lovforslagets § 10 gaar ud fra, at den, der lader indregistrere anden Mand's Varemærke, derved gjør sig skyldig i en uberettiget Handling, idet Mærkets oprindelige Bruger kan faae Registreringen omstødt. Nu er det ganske vist, at man kan lade et Mærke indregistrere i god Tro, altsaa uden at vide, at anden Mand oprindeligt har brugt det; men man kan ogsaa gjøre det i ond Tro, vidende om, at den Anden har brugt det, og det er for dette sidste Tilfælde, at jeg har spurgt, om ikke Lovens Hjemlede, at Vedkommende kunde idømmes Erstatning og eventuel Straf. Jeg skal dog ikke dvæle længere ved dette Spørgsmaal, da den ærede Ministers Udtalelse giver al Grund til at vente, at dette er et Spørgsmaal, som man vil kunne enes om ved en eventuel Udvalgsbehandling af Forslaget.

Klein: Det forekommer mig, at den sidste ærede Tale har Ret i, at af de Tilfælde, som henhøre under § 10, 3die Stykke, kan der være forskjellige Slags. Det kan være, at den Paagjældende har handlet i god Tro, og i saa Tilfælde bør der ikke være Tale om Straf og vel heller ikke om Erstatning, men man kan paa den anden Side ikke negte, at det ogsaa kan ske, at en Person virkelig med fuldt Vidende om, hvad han gjør, optager og lader indregistrere et Varemærke, som en Anden i lang Tid har benyttet, men har forsømt at lade indregistrere eller i alt Fald ikke har faaet indregistreret endnu, saa at altsaa Personen har gjort det i den bestemte Hensigt at tilkiste sig en Kundekreds, som han for saa vidt ikke havde Krav paa. I et saadant Tilfælde tror jeg, det maa siges at stemme med hele denne Lovs Mand, at der kan blive Spørgsmaal saavel om Erstatning som om Straf. Det er imidlertid et Punkt, som ikke kan siges at være af indgribende Betydning, og hvorom der vistnok uden Banfæltighed vil kunne opnaas Enighed med Ministeren. Derimod har jeg en anden Bemærkning at gjøre med Hensyn til § 10, 3die Stykke. Det er jo egentlig dette 3die Stykke i § 10, som man kan betegne

som den interessanteste Del af Lovforslaget saaledes som det nu foreligger, den, paa hvilken Opmærksomheden naturlig særlig vil være rettet. Ligesom tidligere Talere kan jeg ikke Andet end hbe min Anerkjendelse af dette nye Stykke i § 10. Det lader saaledes, at den Paagjældende, som tidligere har benyttet det omstridte Varemærke, kan ved Dom blive kjendt berettiget til at faae det registreret med Eneret til dets Benyttelse for den Slags Varer, for hvilke han benyttede Mærket, da det blev anmeldt af den Anden. Naar man nu imidlertid vil sammenholde denne Bestemmelse med Lovforslagets § 1, giver det Anledning til at reise et Spørgsmaal. § 1 udtaler nemlig den Regel, at Enhver kan faae Eneret paa et Varemærke, og denne Eneret skal omfatte alle Arter af Varer, naar den ikke ved Registreringen er bleven indskrænket til visse Varearter. Den Tanke, som ligger i denne Bestemmelse, forekommer mig at være ganske rigtig. Det vilde være meget uheldigt, dersom det uvillede sig saaledes; at samme Varemærke kunde optages af forskjellige Personer til Benyttelse for andre Varer end for dem, til hvilke den oprindelige Benytter af det benyttede det. Det er vistnok fuldstændig rigtigt, at en Mand kan være interesseret i, at det Varemærke, som han nu engang har dannet sig, ikke maa benyttes af Andre, ikke alene ikke for samme Slags Varer, men eiheller for andre Slags Varer. Det er ganske naturligt, at en Mand, som har et Varemærke, der har bundet et godt Navn, skal, om jeg saa maa sige, fremdeles kunne forbeholde sig Benyttelsen af dette Varemærke til andre Slags Varer end dem, hvortil han oprindeligt har benyttet det. Det er den Tanke, som ligger i § 1, og jeg tror, den er fuldstændig rigtig og bifaldsværdig. Men naar nu en Mand har benyttet et Varemærke for en vis Slags Varer uden at have faaet det indregistreret, og saa en Anden kommer ham i Forjødhet og faar det registreret, saa anses den Første for berettiget til at protestere derimod og ved Dom faae den Anden kjendt uberettiget til at benytte det, men saa hedder det, at han kun faar Eneret til at benytte det for den Slags Varer, for hvilke han benyttede Mærket. Nu er Spørgsmaalet altsaa, om der virkelig i dette Tilfælde skal gjøres en saadan Forskjel mellem hans Stilling i dette Tilfælde og saa Dens Stilling, der staar som Hændebæver af et registreret Varemærke i Henhold til § 1. Jeg antager nu imidlertid, at det maa være Meningen, at, naar en Mand saaledes faar Dom for i lang Tid at have benyttet dette Mærke for visse